

[Bjørn Elmquist]

Jeg synes, det er interessant, at man her på denne måde peger på et par af de organer inden for NATO, som vi ved andre lejligheder har drøftet om Danmark overhovedet skulle deltage i. Det understreger vel egentlig også, at det nu er gået op for SF, at det er en god idé, at Danmark er med i atomplanlægningsgruppen, for her kan vi så få indflydelse på, hvad der skal ske.

Regeringen har givet sit svar, og det er vi i Venstre godt tilfredse med. Regeringen har til stadighed arbejdet for omfattende reduktioner i atomvåbenarsenalerne hos supermagterne, og det skal vi blive ved med. Det må også fastslås, at vi ikke er tilfredse med, hvor langt man er nået. Regeringen siger helt klart, at NATO's afhængighed af atomvåben bør mindskes, og at det bør være muligt at foretage yderligere reduktioner. Det er ganske klare meldinger, som vi til fulde støtter.

Vi hæfter os også ved, at der er sket en reduktion i antallet af atomvåben i Europa, og vi hæfter os ved, at det ligger helt klart, at der ikke er truffet nogen afgørelse med hensyn til den fremtidige sammensætning.

Jeg synes ikke, man kan forlange klarere tilkendegivelser og klarere forsikringer end dem, udenrigsministeren har fremsat her i dag. Det er blevet sagt:

»Det er regeringens holdning, at det endnu ikke har nogen hast med konkret stillingtagen til de forskellige tiltag, der er under overvejelse. For regeringen er det nemlig af afgørende betydning, at eventuelle beslutninger skal kunne indpasses i hele den aktuelle nedrustningsproces mellem Øst og Vest, og . . . at de vil kunne føre til væsentlige reduktioner af atomvåbnene i Europa.«

Det var, hvad udenrigsministeren sagde fra talerstolen her, og efter den klare tilkendegivelse har jeg svært ved at forstå, at man kan blive ved med at sætte spørgsmålstegn ved viljen til at drøfte sagen i Folketinget.

Det dagsordensforslag, der er fremsat, har jo været genstand for mange korte bemærkninger, hvor man også har spurgt, hvorfor der ikke står nævnt embedsmænd i dagsordenen. Jeg synes, at når der står, at der ikke vil blive taget dansk stilling til spørgsmålet om modernisering af NATO's kortsiddende atomvåben, før der har været lejlighed til at drøfte det med Folketinget, så ligger det klart, at der er da ingen em-

bedsmænd, der efter den udmelding kan gå ud og binde Danmark! Det ville da føre til tjenestemandssag, og det ville føre til ganske alvorlige konsekvenser for den minister, hvis embedsmænd havde gjort det.

Jeg tror ærlig talt, at en stor del af debatten i formiddags måske har haft et andet formål end det, det på papiret eller i hvert fald på overfladen handlede om. Jeg forstår da godt, at det er ærgerligt for SF, hvis man må sige farvel til et samarbejde, man har haft igennem adskillige år med Socialdemokratiet og De Radikale, hvor man kunne gå ud og vedtage ting og sager.

Jeg skal ikke gøre mig til dommer over, hvis veje der har skiltet fra hvis, eller hvem det er, der har lagt kursen om, men jeg synes ærlig talt, at der er givet så klare tilkendegivelser i det, der er kommet frem her i dag, at enten hører man ikke ordentlig efter, eller også må det skyldes dårlig vilje, hvis man bliver ved med at nære tvivl.

Der har også været klare udtalelser i den retning, før vi fik debatten her i salen. Jeg har lagt mærke til, at det har været mere end antydning, at den konstruktion, som vi nåede frem til ved debatten i november om at lade drøftelserne og udredningsarbejdet foregå i Det Sikkerhedspolitiske Udvalg her i Folketinget, hang sammen med, at man ikke havde lyst til at drøfte disse sager i fuld offentlighed. Det har da ikke betydet, at der ikke er kommet tilkendegivelser frem om bl.a. moderniseringsspørgsmålet. Fra regeringens side er det helt klart tilkendegivet – det skete i forbindelse med den nye amerikanske udenrigsminister Bakers besøg her i København – hvordan Danmark forholder sig, hvordan den danske regering forholder sig, hvordan den danske udenrigsminister forholder sig til spørgsmålet om modernisering i NATO.

Allerede det burde have bortvejret tvivlen, og den tvivl, som så alligevel bestod, i hvert fald hos SF, måtte helt forsvinde efter det, der er foregået i dag. Jeg synes, at forløbet af debatten bortset fra de korte bemærkninger jo også viser, at dette spørgsmål er nok så detaljeret. Hvad er en modernisering? Hvilken forøgelse af rækkevidden, hvilken forøgelse af præcisionen går ud over det, man kan kalde en almindelig vedligeholdelse af våbnene, og over i det, der hedder modernisering? Der er givetvis nogle afgrænsningsspørgsmål dér, der skal klarlægges, men det egner sig ikke til en debat i folketingsalen.